

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **NeoGyn-Privat s.r.o.**, IČO: 28716574
sídlem Topolová 1374, 434 01 Most
zastoupená JUDr. Dušanem Hebertem, Ph.D., advokátem
sídlem Marie Pujmanové 2447/9, 434 01 Most

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. KUUK/183556/2025/DS/Pla,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. KUUK/183556/2025/DS/Pla, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 10. 2025, č. j. OD/82967/2025/Kar, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž jí byla dle § 125f odst. 4 téhož

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zákonu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobkyni podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 2 500 Kč. Shora odkazovaného přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Mazda, registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže nezjištěný řidič dne 19. 11. 2024 v 8:24 hod., v obci Podbořany-Sýrovice na silnici č. I/27, směr Radíčeves, v úseku 74,24 m, s nadepsaným vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci o méně než 10 km/h. V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h, mu přitom byla automatizovaným silničním radarovým rychloměrem UnicomSPEED-R2 (použitým bez obsluhy) naměřena (průměrná) rychlost 62 km/h; po odečtu toleranční odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla naměřena (průměrná) rychlost jízdy vozidla 59 km/h – tj. nejvyšší dovolená rychlost byla v místě překročena o 9 km/h. Uvedeným jednáním tak odkazovaný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

2. Zároveň se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě úvodem obecně zmínila, že žalovaný odmítl její námitku, že důkazy o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Sýrovice byly výsledkem provokace ze strany Městské policie Podbořany, která stacionární měření rychlosti provozuje. Jakákoliv policejní provokace je přitom dle žalobkyně zakázána. Obstarávání důkazů pro přestupkové řízení policejní provokací je tedy dle žalobkyně nepřípustné, a to bez ohledu na povahu odpovědnosti za přestupkové jednání. Charakter předmětné policejní provokace byl přitom automatizovaně a trvale nastaven – tj. týkal se všech, kdo obcí Sýrovice projel, přičemž tak i provozovateli vozidla svědčí námitka nezákonnosti opatřených důkazů na základě nezákonné policejní provokace.
4. Ve věci zdokumentovaný přestupek je dle žalobkyně výsledkem policejní provokace, přičemž takto obstarané důkazy byly absolutně nepřípustné. Byť je měřený úsek avizován svislými dopravními značkami IP 31, k jeho užšímu vymezení podle žalobkyně sváděly vodorovné příčné bílé čáry na vozovce, které však byly vyznačeny zcela mimo úsek měření rychlosti. Právě tím tak byli projíždějící řidiči v daném místě uváděni v omyl o tom, kde je měření skutečně prováděno. Stožár s kamerami byl přitom umístěn přímo mezi falešně vyznačenými čarami. Žalobkyně k tomu doplnila, že řidič vozidla nemusí přesně vědět začátek a konec měřeného úseku, ale nesmí být provokován, resp. uváděn v omyl o skutečném místě měření, což je podstatou poukazované policejní provokace.
5. Dále žalobkyně konstatovala, že úmysl provozovatele rychloměru uvést řidiče v omyl dokládá souhrn více okolností, a to, že dle výrobce nejsou vyznačené čáry k provozu radaru vůbec potřeba, že byl skutečně měřený úsek mimo falešně vyznačené čáry, že popis a technická dokumentace k měření rychlosti v obci Sýrovice byly zveřejněny až při aktualizaci webových stránek správního orgánu I. stupně dne 17. 1. 2025, že bylo zřejmé, že řidiči budou falešné čáry interpretovat jako skutečný začátek a konec měřeného úseku, že jsou ode dne 26. 3. 2025 namítané čáry smazané (bez následku na funkčnost radaru), že bez vyznačených Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

příčných čar je rychlost dodržována na mnohem delším úseku obce, a že je příjem z pokut příjmem obecní samosprávy.

6. Dle názoru žalobkyně tak byl poukazovaný rychloměr provozován s vědomím, že řidiči budou příčné čáry interpretovat jako vyznačený úsek automatizovaného měření rychlosti, který byl ve skutečnosti jinde, a z této okolnosti samospráva získávala fiskální přínos v podobě četnějších pokut, než kdyby žádné falešné čáry v místě vyznačeny nebyly.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh projednávání věci, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Následně uvedl, že je měření rychlosti v obci Sýrovice úsekovým měřením. Z časového intervalu a z délky měřeného úseku je tak následně vypočítána průměrná rychlost průjezdu vozidla celým měřeným úsekem. Upozornil také na fakt, že obec Sýrovice je označena svislým dopravním značením IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, které řádně označují začátek a konec území, kde platí pravidla pro provoz v obci. Řidiči vozidel jsou též při vjezdu do obce Sýrovice (v obou směrech) informováni svislým dopravním značením IP 31 „Měření rychlosti“ o tom, že v dané úseku je měřena rychlost jízdy obecní policií.
8. Dále žalovaný popsal, že žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 462/2002 se týká tzv. policejní provokace v trestním řízení – tj. situace, kdy policie (či jiný orgán státu) aktivně vyprovokuje osobu k páčání trestné činnosti, aby ji pak usvědčila. Námitka žalobkyně stran policejní provokace je však dle žalovaného účelová, neboť je ve věci zcela podstatným to, že řidič primárně smí jet v obci pouze rychlostí do 50 km/h. Předmětný přestupek byl přitom zjištěn automatizovaným technickým prostředkem – silničním rychloměrem UnicamSPEED-R2, výrobní č. CAM24002379, který byl řádně ověřen a lze ho používat v souladu s právní úpravou pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální dovolené rychlosti. V posuzovaném případě tak nebylo zjištěno nedovolené aktivní jednání státních orgánů, které by přimělo jinak zákona dbalého řidiče k přestupku, který by jinak nespáchal – nejednalo se tudíž o „provokaci“. Tzv. běžné měření rychlosti vozidel či dohled nelze dle žalovaného bez dalšího považovat za provokaci.
9. Žalovaný se proto neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že by měl řidič vozidla dodržovat pravidla silničního provozu v obci toliko ve vyznačeném úseku pro měření rychlosti. Vyznačené čáry na vozovce nemohou upravovat rychlost na pozemní komunikaci, přičemž řidič vozidla nesmí překročit limit stanovený obecnou nebo místní úpravou provozu. Žalobní argumentace tak dle žalovaného nemá oporu v pravidlech silničního provozu.
10. Co se poté týče námítky, že výdělek z měření radary je příjmem obce, k tomu žalovaný uvedl, že měření rychlosti v obci Sýrovice je činěno v zásadě z preventivního hlediska, a to za účelem snížení rizika ohrožení života a zdraví všech účastníků provozu na dotčené pozemní komunikaci.
11. Ve vztahu k samotnému přestupku provozovatele vozidla pak žalovaný doplnil, že dané překročení rychlosti spáchal neznámý řidič, nikoliv provozovatel samotný, a tudíž je odpovědný objektivně za to, že umožnil porušení právních předpisů. Závěrem žalovaný zmínil, že žalobkyně funguje jako tzv. fiktivní provozovatel, který na sebe přepisuje různá vozidla, jejichž řidiči nedbají právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

12. Žalovaný tak setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Replika žalobkyně

13. V podané replice žalobkyně uvedla, že bylo pouze na jejím rozhodnutí jako provozovatelky dotčeného vozidla, že ve věci nezjišťovala a nenahlásila jeho skutečného řidiče. Tato okolnost však dle jejího názoru nemá na právní posouzení zákonnosti měření rychlosti v obci Sýrovice vliv. Doplnila také, že provozovatelkou vozidla je právnická osoba, což je poměrně běžný jev. Dále žalobkyně obecně popsala, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla se odlišuje tím, že se nezkoumá zavinění jako u odpovědnosti řidiče. Zmínila pak, že pro závěr o aktivním jednání orgánů ve vztahu k policejní provokaci postačuje, že byl stacionární radar provozován, neboť to je aktivní činnost.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně výslovně uvedla, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje. V kontextu nadepsaného ustanovení s. ř. s. soud zároveň ve věci rozhodoval pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, přičemž tedy ve svém hodnocení vycházel z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovaným.
15. V daném kontextu soud dále uvádí, že ve věci již samostatně neprováděl pro zjevnou nadbytečnost žalobkyní navržené dokazování (dle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 s. ř. s.) „*novinovými články iDnes a Deníku, které obsahují obrazovou dokumentaci k vyhodnocení vlivu falešných čar na řidiče*“ (č. 1. 21 soudního spisu), jelikož veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly už z obsahu úplného správního spisu předloženého žalovaným. Stávající podklady (listinné důkazy) tak dle názoru soudu plně dostačovaly ke zjištění skutečného stavu.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. S ohledem na obsah a formulaci žalobních tvrzení soud úvodem upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). V rámci správního soudnictví se tedy od žalobkyně, která vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat její projev vůle. Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). Právě ve světle nadepsaných judikturních závěrů zdejší soud přistoupil k hodnocení uplatněných žalobních tvrzení.

19. Soud se pak zabýval vlastním meritem uplatněné žalobní argumentace, kterým byla v zásadě námitka žalobkyně o tom, že byl předmětný přestupek výsledkem policejní provokace, a obstarané důkazy tudíž byly absolutně nepřípustné. Ačkoliv byl měřený úsek avizován svislými dopravními značkami IP 31, k jeho užšímu vymezení dle žalobkyně sváděly vodorovné příčné bílé čáry na vozovce, které však byly vyznačeny zcela mimo úsek měření rychlosti.
20. V daném případě je třeba předně zdůraznit skutečnost, že mezi stranami nebylo jakkoliv sporné, že se úsek pozemní komunikace (silnice č. I/27), kde došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti nezjištěným řidičem motorového vozidla provozovaného žalobkyní, nachází v obci Sýrovice (viz úplný obsah správního spisu). V měřeném úseku tudíž platilo omezení rychlosti v obci na nejvýše 50 km/h, vyplývající z obecné zákonné úpravy dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobkyně přitom v rámci uplatněných žalobních tvrzení nijak (nadto relevantně) nezpochybnila, že v dotčeném úseku platilo právě takové zákonné omezení rychlosti.
21. K tomu soud odkazuje na přílehlavé rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019-41, a ze dne 28. 1. 2020, č. j. 1 As 357/2019-36, v nichž bylo k tzv. úsekovému měření rychlosti v obci vysloveno, že „*radary měří průměrnou rychlost v konkrétním úseku. Z povahy věci a fungování těchto radarů se tedy jedná o to, že vozidlo je změřeno na začátku a na konci měřeného úseku. (...) Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017-26, nebo ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40, poté plyne jednoznačný závěr, že správní orgány a následně i správní soud jsou zásadně vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou). Pokud je tedy obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami [§ 2 písm. cc) zákona o silničním provozu], je nutno z takového dopravního značení vycházet. V řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla týkajícího se překročení zákonem dovolené rychlosti tak není nutno zabývat se tím, zda je dané území územím zastavěným či nikoli, neboť důležitá je skutečnost, že je území obce označeno dopravní značkou, což stěžovatelka nezpochybnila.*“
22. Pokud tedy žalobkyně fakticky namítla (toliko) vyznačení krátkých vodorovných příčných bílých čar na vozovce (jejichž existence nebyla ve věci sporována), které byly vyznačeny mimo úsek vlastního měření rychlosti, pak zdejší soud ve stručnosti poukazuje na plně odpovídající vypořádání této námítky již žalovaným, který s vazbou na obsah spisové

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dokumentace srozumitelně vyložil, že v řešeném případě „vycházel ze stanoviska vydaného společností CAMEA Technology, a.s., tj. dodavatele technologie (pozn. soudu – dotčeného zařízení k měření rychlosti vozidel), ze dne 13. 12. 2024, které dokládá, že krátké bílé čáry na vozovce neslouží k vymezení úseku měřeného radarem, ale jedná se o značku na vozovce, která slouží pro správné zaměření kamer při instalaci a vyznačuje střed oblastí, které jsou kamerou pořizovány snímky. (...) Správní orgán shledal, že vyznačené čáry na vozovce nemohou upravovat rychlost a řidič nesmí překročit limit stanovený obecnou nebo místní úpravou provozu, takže obhajoba spočívající v tom, že pouze v úseku vyznačeném čarami na vozovce, je povinností řidiče dodržovat předepsanou rychlost, nemá oporu v pravidlech silničního provozu. V obci Sýrovice je řidič upozorněn svislým dopravním značením na měřený úsek, a přesto zákon nedává řidiči právo spoléhat se na vyznačení měření a jinde porušovat předpisy.“

23. Žalobkyně tak v rámci daného žalobního tvrzení naprosto pominula pro věc zásadní skutečnost, že maximální dovolená rychlost byla v místě stanovena obecnou zákonnou úpravou dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, na což nemělo žádný vliv jakékoliv vyznačení krátkých příčných bílých čar na vozovce. Nadto je případným uvést i fakt, že ve věci nebylo sporným ani to, že byl měřený úsek osazen svislými dopravními značkami IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“, které tedy seznatelným způsobem označovaly začátek úseku, ve kterém probíhá měření rychlosti jízdy obecní policií, a místo, kde končí úsek s měřením rychlosti. Jinak řečeno, na dotčené části pozemní komunikace (silnice č. I/27) v obci Sýrovice, kde bylo prováděno měření rychlosti vozidel automatizovaným silničním radarovým rychloměrem UnicamSPEED-R2 (použitým bez obsluhy), byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, a to bez ohledu na v místě vyznačené krátké bílé příčné čáry na vozovce.
24. V této souvislosti je současně nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích k námitce, že úsek, v němž obecní policie měřila rychlost, nebyl řádně označen dopravní značkou, již opakovaně vyložil, že „§ 79a zákona o silničním provozu od 1. srpna 2011 označení měřeného úseku dopravními značkami nevyžaduje. Povinnost obecní (městské) policie používat dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ vždy nelze dovodit ani ze skutečnosti, že příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podobu a užití těchto dopravních značek vymezuje – už jen proto, že jde o předpis nižší právní síly než zákon o silničním provozu. Obecní policie je navíc bezesporu nadále oprávněna měřené úseky dopravními značkami označit, užít je lze i v případě automatizovaného měření rychlosti. Pokud tak však neučiní, nelze dovozovat, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018-47, ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42, či ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 134/2018-60). Jestliže tedy dle relevantní právní úpravy nebylo povinností obecní policie označit měřený úsek dopravními značkami (za použití tomu odpovídajících svislých dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“), pak je naprosto mimoběžným tvrzením žalobkyně, že jí zmiňované krátké příčné bílé čáry na vozovce představovaly falešné užší vymezení úseku automatizovaného měření rychlosti – tedy tzv. policejní provokaci. Soud v tomto ohledu znovu zdůrazňuje, že dotčená právní úprava nevyžaduje označení měřeného úseku obecní policií žádnými dopravními značkami – tj. ani jakýmkoliv vodorovnými příčnými bílými čarami (pozn. soudu – ze správního spisu se podává, že předmětné pouze krátké příčné bílé čáry na vozovce ve skutečnosti sloužily toliko pro správné zaměření kamer rychloměru při jeho instalaci).

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

25. Soud tak vzhledem ke všemu výše uvedenému shledal argumentaci žalobkyně uplatněnou ve věci za nedůvodnou a zjevně účelovou. Za naprosto absurdní konstrukci pak soud považoval její tvrzení, že byl v řešeném případě blíže nezjištěný řidič motorového vozidla provozovaného žalobkyní falešně vyznačenými čarami provokován, resp. úmyslně uveden v omyl o skutečném místě měření rychlosti v obci, což mělo být právě podstatou dané policejní provokace. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu totiž v obci (zde Sýrovice) smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a to zcela bez ohledu na skutečnost, zda na určité pozemní komunikaci v obci probíhá, či neprobíhá, (úsekové) měření rychlosti, natož pak, zda ten který měřený úsek je, či není, tomu odpovídajícími dopravními značkami označen. K tomu je třeba též doplnit, že způsob, jakým žalobkyně ve věci namítla policejní provokaci, nelze vyložit jinak než, že byl blíže nezjištěný řidič motorového vozidla provozovaného žalobkyní „vyprovokován“ na vozovce vyznačenými příčnými bílými čarami k tomu, aby nejvyšší dovolenou rychlost v obci dodržel pouze v takto označeném úseku pozemní komunikace, nikoliv jinde. Žalobkyně tedy v daném ohledu obskurní a naprosto neudržitelnou argumentací v zásadě popírá samotnou (obecnou) právní úpravu nejvyšší dovolené rychlosti v obci vyplývající jednoznačně z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
26. V nadepsaných souvislostech zdejší soud pro úplnost odkazuje také na ustálenou rozhodovací praxi Ústavního soudu stran tzv. policejní provokace, podle níž policejní orgány nesmějí provokovat trestnou činnost nebo se jiným způsobem aktivně podílet na vytváření skutkového děje tak, aby vzbuzovaly, vytvářely či usměrňovaly do té doby prokazatelně neexistující vůli pachatele trestný čin spáchat. Jinými slovy nepřípustný je takový zásah státu do skutkového děje, jenž ve své komplexnosti tvoří trestný čin, resp. takový podíl státu na jednání osoby, jehož důsledkem je trestní kvalifikace tohoto jednání (např. náleze ze dne 22. 6. 2000 sp. zn. III. ÚS 597/99). Z nálezů Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 710/01, dále vyplývá, že je nepřípustné, aby policejní orgány jako orgány státu naváděly jiného ke spáchání trestné činnosti, posilovaly jeho vůli spáchat trestný čin či mu jakoukoli formou pomáhaly (náleze Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 4185/16). Možno zmínit i usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 15 Tdo 885/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 7 Tdo 1640/2016-80, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 11 Tdo 1142/2015-37, a ze dne 26. 8. 2015, č. j. 11 Tdo 730/2015-42, že *„za policejní provokaci, kterou se v trestním řízení rozumí aktivní činnost policejního orgánu směřující k podněcování určité osoby ke spáchání konkrétního trestného činu, popř. k doplňování jeho znaků, k podstatnému navyšování jeho rozsahu nebo jiné změně jeho právní kvalifikace k tíži podněcované osoby (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. Tpjn 301/2014). (...) O policejní provokaci se tudíž nejedná v případech pouhého pasivního monitorování připravované nebo probíhající trestné činnosti policejním orgánem nebo jím pověřenými osobami a dále i aktivní účasti policejního orgánu na přípravě nebo páčání trestného činu za podmínek stanovených trestním řádem (...)“*. Doplněno usnesením Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2017, č. j. 11 Tdo 1385/2016-28, že *„důkaz získaný na základě policejní provokace je absolutně neúčinný v trestním řízení vedeném proti vyprovokované osobě. Za reprobovanou provokaci je pak třeba považovat toliko postup státu a jeho orgánů (policejní provokaci), nikoli postup soukromých osob.“*
27. S přihlédnutím k rozhodným okolnostem posuzovaného případu, jak už bylo shora vyloženo s odkazem na dotčenou právní úpravu a úplný obsah správního spisu, je tak dle soudu ve věci nutno odmítnout jako zcela nedůvodné a iracionální tvrzení žalobkyně, že byl
- Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

blíže nezjištěný řidič jí provozovaného motorového vozidla vyprovokován k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 9 km/h, a to konkrétně uvedením v omyl o skutečném místě měření. Tento řidič byl totiž v každém případě povinen dodržovat veškerá pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

28. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně stran nezákonnosti opatřených důkazů o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Sýrovice, neboť se o nezákonnou policejní provokaci tak, jak byla definována ve shora citovaných rozhodnutích Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, ve věci najisto nejednalo. V posuzovaném případě totiž nijak nevyplynula aktivní činnost orgánu veřejné moci směřující k podněcování nezjištěného řidiče motorového vozidla provozovaného žalobkyní ke spáchání předmětného přestupkového jednání.
29. Pouze pro úplnost pak zdejší soud dodává, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou oznámení o přestupku, záznam z rychloměru s fotografií měřeného vozidla, údaje o měření a ověřovací list rychloměru zásadně považovány za dostatečné podklady k prokázání skutkového stavu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 270/2017-76, ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 248/2018-39, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, či ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). Soud přitom v daném případě ověřil, že jsou všechny tyto relevantní podklady též obsahem spisové dokumentace předložené žalovaným. Dále má soud za to, že právě skutečnost, že pro užitý silniční rychloměr bylo vydáno ověření Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70638-24, přičemž předmětné měření bylo provedeno v době platnosti tohoto ověření, je pro danou věc klíčové, neboť po tuto dobu lze předpokládat, že má silniční rychloměr požadované metrologické vlastnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, nebo ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-42). Zjištěný skutkový stav založený na podkladech obsažených ve správním spisu tedy dle soudu skutečně nevyvolává žádné pochybnosti o tom, že dotčené měření bylo provedeno v souladu se zákonem.
30. Závěrem zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019-37, ve kterém bylo konstatováno, že „dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích“. Obecní policie je tak na základě zákona oprávněna provádět měření na místech určených policií za účelem zvýšení bezpečnosti provozu s použitím měřidel, které mají platné ověření, že splňují požadované metrologické vlastnosti. Z osudu uhrazené pokuty jakožto příjmu rozpočtu obce poté nelze bez dalšího fabulovat, že by úsekové měření rychlosti v daném místě nebylo zavedeno za legitimním účelem právě zvýšení bezpečnosti silničního provozu, ale s cílem toliko zvýšení příjmů rozpočtu obce.
31. V nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, bylo *obiter dictum* poznamenáno, že orgány veřejné moci jsou povinny usilovat o to, aby rozmístění automatizovaných technických prostředků skutečně bránilo vzniku škodlivých následků spojených s porušováním povinností řidiče, a aby naopak nesloužilo především naplňování obecních rozpočtů, jejichž jsou pokuty, resp. určené částky, příjmem (§ 125e odst. 6 a § 125h odst. 8 zákona o silničním provozu). Zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu prostřednictvím automatizovaných prostředků měření rychlosti lze odvíjet zejména od povahy místa, kde je rychlost měřena, jde-li o místo, kde překročení rychlosti zvyšuje riziko krizových situací (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 2478/19). V daném případě je přitom obsahem správního spisu mj. i stanovisko Policie České

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

republiky, Územního odboru Louny, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 7. 2024, ke stacionárnímu měřiči rychlosti na území obce Sýrovice, dle něhož „se jedná o úsek silnice č. I/27 v obci Sýrovice, kde je vysoká intenzita provozu jak osobních, tak i nákladních vozidel – hlavní tah na Plzeň a D6. V obci Sýrovice je absence komunikací pro pěší a přechodů pro chodce přes tuto frekventovanou komunikaci I. třídy. Chodci jsou tak nuceni se pohybovat po komunikaci (pro přístup k autobusovým zastávkám). Měření rychlosti vozidel je zde vhodné nejen z preventivního hlediska, ale zejména za účelem snížení rizika ohrožení života a zdraví všech účastníků provozu na dotčené pozemní komunikaci.“ Důsledný dohled nad dodržováním rychlostního limitu v obci úsekovým měřením v daném místě tedy seznatelně přispívá k zajištění bezpečnosti silničního provozu, a to zejména jeho zvlášť zranitelných účastníků – tj. chodců.

32. Žalobkyně jako provozovatelka vozidla, která rozhoduje o tom, kdo toto vozidlo užívá, má poté jednoznačnou povinnost zajistit, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Lze poté uzavřít, že kdyby nedošlo k překročení rychlosti v obci Sýrovice blíže nezjištěným řidičem motorového vozidla, které provozuje právě žalobkyně, nebyl by dán ani prostor k uložení pokuty za přestupek, která by tak nebyla příjmem rozpočtu obce.
33. S ohledem na vše dříve uvedené soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
34. Zároveň soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. května 2026

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.